

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

52. An qui fuit absolutus virtute Bullæ Cruciatæ sine ulla mentione, & intentione reservatorum tam ex parte sui, quam ex parte Confessarii, licet remaneat absolutus à peccatis reservatis oblitis, an ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

vel 6. & ibi
in tr. 3. Ref.
505. Notan-
dum est ta-
men.

penitens scit, illam confessionem esse irritam: secus, si talis nullitatem confessionis non adverteret; nam in secundo casu putant manere liberum à reservatione. Et ratio est: quia Summus Pontifex concedit facultatem absolventi à reservationis in ordine ad susceptionem Indulgentiarum; sed, qui scienter facit confessionem irritam, Indulgentias minime consequi potest ergo, &c.

2. Non reticebo tamen, multos Doctores contrarium asserere probabiliter, quos adducit, & sequitur Comitatus in *respons. mor. lib. 1. quest. 30. num. 2.* vbi sic ait: [Num, qui tempore Iubilæi, &c. adde tu per Bullam Cruciatam] sic confessionis est de casu reservato, nec quidquam eo profuit confessio ad salutem, post Iubilæum meliorem quærare possit quemlibet Confessarium, qui tum ab aliis casibus; tum à reservationis eum possit absolueri; Caietanus in *sum. verb. casus reservatus in calce*: Armilla eodem verb. num. 4. Sylvest. *ver. Confessio*, 1. q. 19. in extremo, seu n. 21. à quo Paludanus, & D. Antoninus nominantur opinionis Authores; aiunt, eum, qui sic confessionis est reservatum casum, posse à quocumque Confessario absolui; propterea quod legi Ecclesiastica reservationis iam satisfecit, quamvis legi diuinæ confessionis nulla ratione satisfecit. Quare iure diuino debet iterum Sacerdoti illud ipsum peccatum, & reliqua omnia declarare.] Ita Comitatus.

Sup. hoc in
Ref. 2. not.
præterit
prop. fin. §.
1. vers. quan-
do quis.

3. Sed hanc Comitoli sententiam non admittunt aliqui Doctores in Confessione facta vigore Iubilæi; quia talis absolutio confertur in ordine ad lucandas Indulgentias, & verè penitentibus; secus autem, si absolutio à reservationis, vel à Superiore Ordinario, vel à delegato daretur sine vilo ordine ad Indulgentias lucandas. Vnde patet, me olim rectè respondiisse, quod quando Prælati tribuit facultatem in aliqua festiuitate absoluenti à reservationis, si aliquis Religiosus tunc efficeret confessionem irritam, & reservata confiteretur, postea à quocumque Confessario posset absolutionem ab illis obtinere; quia talia peccata non remanserunt amplius reservata. Et ita docet Nugnus in *addit. ad 3. part. tom. 2. quest. 9. art. 2. part. 2. dub. 4.* Honorus de *cas. reserv. part. 1. cap. 4. §. 9. num. 3.* Reginaldus in *praxi, tom. 1. lib. 8. cap. 6. sect. 1. num. 1.* Homobonus *tract. de cas. reserv. part. 1.* Coninch. de *Sacram. disput. 8. dub. 12. num. 91.* Henriquez *lib. 6. cap. 16. §. 5. in Glos. litt. B. & C. Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 31. sect. 4. numero 22.* Possenus de *offic. Cur. cap. 27. numero 29.* cum aliis. Et ita ex hac doctrina infert Acofta, vbi *supra*, quod qui virtute Bullæ Cruciatæ confitetur casus Episcopales sic, & sine contritione, postea potest à quocumque Confessario de illis, etiam sine Bulla, absolutionem obtinere. Sed opinio Comitoli videtur etiam probabilis.

RESOL. LI.

Quis habet casus reservatos, & confessus vigore Bullæ Cruciatæ fecit scienter confessionem inuálidam, queritur, an possit postea à quolibet Confessario absolui? Et quid de peccatis reservatis, & obliuiscit in prædicta confessione? Ex p. 3. tr. addit. Ref. 16.

Quæ hic est
Ref. antecede-
ns, & in
ro. 1. tr. 5. ex
de Cr. Ref.
29. & 30. à
lin. 5. vel 6.
& ibi in tr. 3.
Ref. 50. §.
Notandum
est tamen.

§. 1. **P**RO affirmatiua sententia, quam probabilem putavi in *part. 1. tract. 11. resol. 18.* adduxi Comitolum, & alios. Sed hæc opinio displicuit cuidam viro docto, immeritò quidem, & ideo tanquam probabilem iterum illam admitto, quam absolute tuetur nouissimè Egidius Trullench in *Bull. Cruc. lib. 1. §. 7. cap. 1. dub. 3. num. 9.* vbi sic ait: *Quæres, an qui fecit confessionem irritam & inuálidam, in qua confessus est reservatus, & à Confessario absolutus fuit ratione Bullæ*

liber sit à reservationis confessi, ita ut postea ea peccata cuiuslibet approbato confiteri? Respondeo affirmative, quia directè & animo gaudenti hoc priuilegio, ut suppono, se subiecit legitimo Superiori, qui potuit & voluit tollere reservationem. Secundo, quia à reservata Papa censura potest absolui ratione Bullæ extra confessionem; ergo non requiritur ad effectum tollendi reservationem virtute Bullæ, quod confessio fuerit valida, vel non. Et hæc omnia etiam procedunt, quando penitens habet animum & intentionem expressam confitendi & subiiciendi absolutioni, non solum ea reservata, quorum recordatur, sed etiam ea omnia, si recordaretur, & Confessarius absolute absoluit expressè confessi, & sub conditione obliuiscit, tunc enim ab omnibus censetur absolutus, & sufficit postea illa peccata, quando memoria occurrerint, cuiuslibet approbato confiteri. Ita Trullench, cui adde insignem Theologum Salmanticensem Petrum Ochagauiam de *Sacram. tract. 2. de confess. Sacram. quest. 22. concl. 2. numero 8.* vbi sic asserit. *Si quis expressè confitatur omnes casus reservatos Sacerdoti habenti ad id iurisdictionem, vel concessam in gratiam sui, vel in gratiam penitentis, satisfaciunt omnino reservationi, etiam si confessio ex aliquo capite nulla reddatur; unde talia peccata potest postea cuiuslibet Confessario confiteri; quia reservatio ad id ordinatur, ut penitens deferat peccata propria Sacerdoti, & eius sententiam audiat, & penitentiam impositam acceptet. Sed hoc totum contingit cum confessio ex aliquo capite reddatur nulla, ut supponimus? ergo tollitur omnino reservatio. Et hæc conclusio etiam est veracum absolutio datur ratione potestatis delegata, quia satisfaciunt fini reservationis. Hæc Ochagauia, qui citat Syluestrum *ver. confessio 1. q. 19.* & D. Antoninum *p. 3. tit. 14. c. 19. §. 17.* Vnde immeritò, ut dixi hæc opinionem quidam existimauit improbabilem, est enim probabilissima, cum pro se magno Authores habeat, & validis sit conclusi rationibus. Vnde probabiliter ego his dubis consului, quemdam absolutum à reservationis virtute Cruciatæ, qui postea cognouit confessionem illam fuisse nullam, & tunc Bullam non habebat, potuisse postea de illis absolui à quocumque Sacerdote approbato, & ita mecum senserunt etiam multi viri docti de hac re ab illo consulti.*

RESOL. LII.

An qui fuit absolutus virtute Bullæ Cruciatæ sine ulla mentione, & intentione reservationum, tam ex parte sui, quam ex parte Confessarii, licet remaneat absolutus à peccatis reservatis obliuiscit, an etiam remaneat liber ab obligatione postea confitendi illa peccata reservata legitimo Superiori, si amplius non habeat Bullam Cruciatam, vel an poterit absolui à quocumque Confessario? Idem dicendum est, prout fit in Iubilæis. Et notatur, quod si aliquis excommunicatus excommunicatione exigente satisfactionem partis, obliuiscit confiteri hæc censuram, per generalem absolutionem, quæ datur ad cautelam, non manet absolutus à tali censura. Ex p. 1. tr. Ref. 19.

§. 1. **R**espondent aliqui negatiuè; putant enim reservationem non tolli per quamcumque absolutionem collatam à legitimo Confessario, facultatem re. Confessari qui cognitionem habuit peccati reservati, vel qui habuit intentionem auferendi quamcumque reservationem. Et ratio est; quia quando Superior, qui habebat facultatem super reservata, non habuit intentionem aliam, quam communem ministrandi Sacramentum, nihil aliud est, quam alius Sacerdos, qui non intendit auferre reservationem. Alias ex opposita sententia sequeretur, quod qui Penitentiaris, aut Religiosis mendacibus habebat, bus multa priuilegia, aut superiori in sua Religione, vel

absolueret ab ea sine satisfactione, peccaret mortaliter. Sed ipse Auila contrariam sententiam putat etiam probabilem.

RESOL. LIII.

An habens Bullam Cruciatæ, si confiteatur nullam faciens mentionem reſeruatorum, adhuc deſinat reſeruatione?

Et quid maxime de peccatis reſeruariſ obliſis? Ex p. II. tr. 2. & M. f. c. 2. Ref. 39.

§. 1. CASUS est practicabilis: nam confitetur quis durante Bulla sua peccata, & obliuiscitur reſeruatorum; expirat Bulla: an postea virtute illius iam transacta possit à reſeruariſ absolui, itavt reſeruatione fuerit ablata per illam examinamus. Possit, tradidi in superioribus disput. 23. à numero 25, vbi plures casus concernentes tractaui. Et huius sententiæ sunt Megalium 1. part. Sum. lib. 1. cap. 14. Molfesius, Nugnus, Reginaldus & Ludouicus à Cruce. Quod non solum intelligunt, quando penitens poscit à Confessario, vt ipsum absoluat à reſeruariſ, si forte ea commisit, sed quando nullam facit mentionem reſeruatorum, nam quando id poscit, clarior & communior est assertio, & eam ſectatur cum Patre Suario, & Bonacina, P. Franciscus Bardi in Bull. part. 2. tractat. 6. cap. 1. sect. 12. num. 106.

Sup. hoc in Ref. præterit. & in aliis Ref. §. & vers. eius primæ not.

2. Cæterum, quando penitens nullam facit mentionem reſeruatorum sequitur opinionem oppositam ipse Pater Bardi ibidem num. 103. Mouetur: quia absolutio eam efficaciam habet quam recipit ab intentione Confessarij; sed huius intentio neque explicitè, neque simpliciter tendit ad reſeruatæ, quippe nulla præcessit neque confusa noticia de reſeruariſ, sed solum de non reſeruariſ, & intentio absoluenſi mensuratur à præcedenti noticia: ergo reſeruatione non tollitur à peccatis obliſis, & ignoratis.

3. Et nominatim contra me negatiuam sententiam docet Pater Bardi in Bulla Cruciatæ part. 2. tract. 6. cap. 1. sect. 12. quia absolutio cum eam efficaciam habeat, quam recipit ab intentione confessarij absoluentis, nequit operari ultra intentionem à qua procedit, proinde si intentio Sacerdotis, neque explicitè, neque implicitè se extendat ad peccata reſeruatæ reſeruatione nequam deſinere potest.

4. Sed dices, dum confessarij absolutionem confert virtute Bullæ, impossibile est vt saltem implicitè intentionem non habeat absoluenſi quantum potest, atque adeo intentionem tollendi reſeruationem; si forte penitens innotatus peccatis reſeruariſ inueniatur.

Respondeo, id non esse impossibile: quia si penitens in confessione nullum proponit casum reſeruatæ, neque petit à confessario absolutionem generalem à reſeruariſ ad cautelam, si forte in aliquod peccatum reſeruatæ sit lapsus, de quo notitiam non habeat, nullus in confessario, & penitente reperitur actus, in quo saltem implicitè inuoluatur illa virtualis, & interpretatiua intentio, de qua supra egimus, & quæ ad minus esset necessaria ad tollendam reſeruationem ab obliſis, & ignoratis: quia voluntas absoluenſi, vt sic, non includit voluntatem absoluenſi à reſeruariſ; & patet: quia si nulla neque particularis, neque generalis, & confusa præcessit cognitio reſeruatorum, sed solum noticia de illis peccatis non reſeruariſ, quæ hic, & nunc penitens in confessione manifestat, voluntas, seu intentio absoluenſi, quæ sequitur ex tali noticia, & ab illa mensuratur nequit esse voluntas, & intentio absoluenſi à reſeruariſ, atque adeo absolutio ista a perinde se habet, ac illa quæ impenderetur à Confessario

Confessario electo privilegio nostræ Bullæ Cruciatæ, confitetur peccata communia, & non confitetur peccatum reſeruatæ quod habeat ex obliuione, iam tunc liber ab obligatione illius, vt deinceps iam eſſet commune peccatum, sine obligatione confitendi legitimo Confessario habente potestatem super reſeruatæ. Sed hoc videtur absurdum. Ergo, &c. Et ita docet Valp. in 3. p. tom. 4. q. 9. art. 3. dub. 5. Suarez etiam in 4. p. tom. 1. disp. 7. sect. 4. n. 18. Bonacina de Sacram. disp. 5. q. 5. n. 1. & alij.

1. At, his minime suffragantibus, puto contrariam sententiam esse probabilem, & tutam in praxi. Et ita docet Cominch de Sacram. disp. 8. dub. 11. num. 98. vbi sic dicit: [Licet talis penitens explicitè non petat absolutionem reſeruatorum; confetur tamen interpretatiue peccata: quia venit ad Confessionem, vt quantum fieri potest, à peccatis omnibus liberetur, & si ei occurreret se habere aliqua peccata reſeruatæ, omninò peteret reſeruationem tolli: quare Confessarius confetur licet potest & consequenter tollere reſeruationem.] Ita Cominch. Et idem docet Molfesius in sum. num. 1. art. 7. cap. 21. n. 25. & specialiter contra Suarez dicit affirmat Nugnus in add. ad 3. p. tom. 2. quest. 9. art. 2. p. 2. adob. 4. cum Reginaldo in praxi, tom. 1. lib. 8. c. 7. n. 99. vbi ait: [Quod Suarez vult, peccata obliſa non manent reſeruatæ, non procedit in Confessionibus ordinarijs, quasi in eis sine vlla cogitatione casuum reſeruatorum, & inferior confiteatur, & superior det absolutionem: quod non puto necessariò tenendum in praxi, quæ ordinariè habet, vt penitentes, si non distinctè, saltem confusè de reſeruatione cogitet, eo animo confitens, vt per Sacerdotis absolutionem, quantum fieri potest, liberetur ab omni vinculo suorum peccatorum; eademque intentione Confessarius cum illo procedat vt iudicio est absolutio à censuris, quam solet sacramentali absolutioni præmittere.] Ita ille.

2. Et hanc sententiam ex parte docuit etiam Megalium in 1. lib. 1. c. 14. n. 7. quando videlicet, penitens confitens est coram illo Confessario, qui habebat potestatem super reſeruatæ ex privilegio concesso in fauorem ipsius penitens, vt prout fit in Iubileis, & Bulla Cruciatæ. Secus autem, quando confitens est coram illo Confessario, qui delegatam supra ipsa reſeruatæ iurisdictionem habebat, non ex privilegio in fauorem ipsius principaliter concesso; sed in fauorem Confessarij; vel, quia Summus Pontifex, vel Episcopus Penitentiariorum destinauerunt, qui à reſeruariſ absoluerent possunt.

3. Sed sine vlla distinctione dicendum est, supra dictæ peccata obliſa non remanere amplius reſeruatæ. Etenim, vt bene obseruat Nugnus contra Suarez, ipsa solus posuit illam distinctionem: nam veteres Theologi omnes absolute, & simpliciter docent, à confessione peccata Confessario habenti potestatem ab omnibus absoluenſi, tolli omnem reſeruationem eorum, quæ bona fide omisit. Et ita docent Syluester verb. conf. q. 1. quest. 4. Adrianus q. 4. de Confess. §. si petas circa Gabrielem in 4. disp. 17. q. 1. art. 3. dub. 2. sub fin. Angelus verb. Confessio, 1. numero 11. Rosella eod. verb. 2. num. 9. Hoc etiam docuerunt Nauarrus cap. 16. num. 13. Suarez a. conf. num. 7. Henriquez lib. 6. cap. 16. num. 5. & alij.

4. Notandum est tamen quod aduertit Auila de cens. p. 2. 7. disp. 3. dub. 9. concl. 2. in fin. quod si aliquis excommunicatus excommunicatione exigente satisfactionem partis, obliſus est confiteri hanc censuram, per generalem absolutionem, quæ datur ad cautelam, non manet absolutus à tali censura quia non est præsumendum, Confessorem velle absolueri hanc excommunicationem, quæ, si à penitente manifestaretur, &

ANNE
BIBLIA
II. IV. V
III